

Ärlefs brand upfrätig, Ingen ting mera må
jag värdera, när jag enast hafwer, Jesu tig.

2. Ditt namn dycker föt honung i munnen,
liksom en dagg f. lufsig och klar; Som
friskar marken up om morgonsunden; Alltså
min Jesus när jag honom har, all jordisk
ängslan och hier-fängslan Wiker, ty jag min
gång til Jesu tar.

3. Fast än jag förhet här timmelig plä-
gar, hwilket jem frommen tidt drabbar up-
på, Men när jag efter min Jesum får frå-
gar, Så kan mitt hjerta troat på rosor gå,
Intet oräder fastar mig neder, Jag kan hos
Tröskaren min, glader stå.

4. Undock all werlden mig söker fördrifwa, är
jag föragtat skönt utaf hwar man, Wilia och
wänner all mig öfwer gifwa Så tar dock Jesus
nådigt mig an, Skær med löje: War wid godt
nöje, Jag är din bästa wän, som hjälpa kan.

5. Ty wiker bort i fåfängeligheter. Du Jesus,
tu äst min och jag ärtin, efter dig endast jag söker
och letar, Du skalt ho uti mitt hjerta och sin;
Sjålen och lifwet har tu mig gifwit, Til
jag lagder blir i grafwen in.

Exemplaret kostar 1 f.

Syra mycket ertertänkeliga,
Och sköna Andeliga

W i s o r,

Den Första:

Förgångligt är, hwad jorden bär 2c.

Sjunges som: Allt hwad wol i werlden si, 2c.

Den Andra:

Ach hwad är menniskan i thenna
onda werld 2c.

Sjunges som: Mitt hjerta frögdar sig 2c.

Den Tredje:

Dagen wiker bort sin fart, lusten
blifwer tjock 2c.

Sjunges som: Ach min Sjål haf lustigt mod 2c.

Den Fjerde:

Hjertans Immanuel som 2c.

Sjunges som: Allt hwad som i thenna werlden 2c.



I.

Förgångligt är, Hwad jorden bär, och hwad hon hållt framalstrar ur sit sköte, En liflig ros går snart sin kos, Och tidsens måhl gör ewigheten möte; Som rosten järnet fröter, Och mahlen silket åter, Som slagget guld besvär: Så har all ting, På jordens ring :: Sin rost som sig förtärer.

2. Hwad är en Kung, Som Kronan tung: Af Guld och stenar, på sit hufvud bärer? Jo idel stoft, Et flygtigt doft, Som tidsens mal och rost med hast förtärer: Hans scepter måste falla, Af dödsens isar falla, Des ögons ljus utsläckas: Af dödsens hand, och skarpa tand :: Des långa armar bräckas.

3. En ädel kropp, Som stiger opp på årans stol, Och lyckans höga trappa, Han faller ner. Och syns ej mer, När riddaren wil på hans hydda klappa. När ben och knöfver darra, och alla lemmar knarra, Hwar blifwer då hans lycka? Han stjelper full, och måst till mull :: Sin mund i stoftet trycka.

4. Den mycket wett, Med flit och swett, har samlat hop i sina lefnadsdagar, Han släppa måst, Wid dödsens påst, Båd Bof och alt, när Gud så behagar: Si således stannar hoppet, I bästa wandrings-loppet: Så går alt fråstegången. En lärder Präst, Som mycket läst :: Måst sjunga Swanesången.

5. En borgar-man, Som handla kan, För Debet Credit på sin räkningss lista Han samlar med gods och gull, Den mögliga och rost-na Mammons lista, Han måst sin räkning sluta, Och sig til jorden luta, När han på dödsens lista, Står skrifwen opp, Och utan hopp :: Skal alt sitt goda mista.

6. Man wet också, Alt de som gå, Wid plogen och i anlets swett sig föda, Så wäl som de som swårdet se, Och ofta nog få klåda skjortor röda, Fast de ha warit rassa, Förrottna dock til aska, Och djupt i jorden gömmas. Så måste alt hwad Gud befalt: Hwar efter annat gömmas.

7. Si således går det år från år, Som järnet sig just åt magneten wrider; Ty alt går bort, och innan fort, Naturen slelf han til sitt ursprung skrider. Som täcka liljor fallnar, Och warma blodet fallnar, Som roser bladen skilja, Så måste wi Förändring si :: Fast ofta mot vår wilja

8. Hwad är då åt, Alt man i ståt Och högmö wil sin hela tid förnöta, När wi ändå, hwarannan få, Wid grafwen i et lika tilstånd möta? Der blifwa alla lika, Ehuru wi här sika, och söka måst at åras: Hwad blir vår rang, Och efter klang :: När wi til grafwen bäras.

9. Du stolta kropp! Som kastar opp, din ögnabryn, mot himlens höga fäste. Du Pharisee! Som ej kan se, För högmö skull, hwem fallas kan din näste. Sök först Guds ord och Skriften, Gack sedan bort til gristen, och sök bland ben och skallar, Eho som der din näste är :: Och hwem du wackrast kallar.

10. En silkes skrud, Gjør du til Gud, Som dock de snöda jordens matkar spinna, Fast så-

dant alt, du finna skall, Som askefulla So-
doms åplen swinna. Du efter alla wäder, och
nymediga fläder, drar qwinners hår och loc-
kar. Se Absalon, En Konungs son :: Måst
sig til jorden bocka.

11. Alt Salemons Guld, i stoft och muld,
är länge sen färmultnadt och förwandlat. Ja
Arons sköld och Achabs sköld, är nu med mull
och aska blandad. Den rika mansens fläder,
Och Zions döttrars fläder: det sköna Salo-
mons Tempel, är nu förbränt, och platt af-
wänt :: Of till et klart exempel.

12. Så fåra sjä! Betrakta wäl Alt ings
förgånglighet wid mörka grafwen, och wan-
dra så, At du må få, Med nöjsamt mod
bortläggga wandrings-slafwen. För babels druf-
wor wäta dig wäl, Och noga afå Til Sa-
lems lustligheter, Endra dia ei in, med håg
och sinn :: I werldslig lustbarheter.

Den Andra:

H hwad är menniskan i thenna onda werld,
hwad hjälper stort förstånd, Hwad är det
man har lärdt, Wår lifstid liknas här,
En wattungubla skär Som hastelig förgår,
Och ej mer finnes där.

2. Betänk tu måste dö med'n nådens tid här är,
Wi bo uppå en ö, Wårt hemwist är ej här, Ty
lifwet snart förgår; Men själen blifwer qwar, E-
wiggt hos Gud består; Ibland hans ångla-skar.

3. Hwad är wår födelse? är icke sorg och gråt?
Hwad är wår sista stund, när lif och själ skils åt?

Hwad

Hwad är wår lefnad här, En ond och usel tid,
Med möda och besvär, hwar dag i kamp och strid.

4. Sjukdomar plåga mig, Och åldren thertil slår
Sorgen förökar sig, Och loflan från mig går.
Fall ned för Jesu fot, Bed hjertelig om nåd,
han skaffar dig wäl bot, Utaf sin mildhets råd.

5. Wår ungdom snart förgår, Och wisnar
som en ros, Wår ålder thertil slår, Och wi-
ker så sin fos, han fullföljer sin gång, Och
heter tiden så; Then förr war lätt til språng
Måste med slafwen gå,

6. Man tänker hit och thit I werlden kom-
ma fort, Sträfwet med största flit; dock är
alt fåfångt gjordt, Et så är werldens lopp,
Besinner jag hos mig, Förgåt titt stalta hopp
Gud går en annan stig.

7. När man är lätt och ung, Tänker man
minst uppå, At blifwa trött och tung. Mörk-
synt, i håren grå, Med sorger alla stund, många
hjertelig besvär, Här gör menniskantung, långt
förr än tiden är.

8. När stunden är förbi, Tu hörer klockan slå,
Betänk tin wandrings tid, Tu måste här ifrå,
Ty ingen mäktig är, Af hög ell' nedrig stånd,
undwika döden skär. Han skonar ingen man.

9. Ack Jesu hjelp nu mig, Min werld så ge-
nomgå, At jag må gladelig Tin Himla glädje
få, Låt up tin nådes port, Och tag mig Jesu
i, då jag får alltid fort, Loffjunga åran tin.

10. Här sist och til et slut, ändar sig nu min
sång, Ack Jesu hjelp mig ut, ur thenna werlden
wång, Och låt mig hos dig bo, uti tin himla-
högd, Ther har jag tryöst och ro Samt
glädje, Frid och Frögd!

Den Tredje:

Dagen miker bort sin fart, Luften blifwer
tjock och svart, Solen har sig nedersatt,
Nu ingår :: Then mörka natt.

2. Tiden sakta skyndar sig, Glaset löper ha-
stelig, Döden osihälen gå, Ewigheten :: förestår

3. Nu en dag jag äldre blef, Thet är om
mitt tänke-bref, Att jag med min Wandrings-
staf, Narmar lutar :: til min Graf.

4. Rätt nu blänkte Solens ljos, Nu är skumt
i alla hus, Så förändras alla ting Tils wi
gjöre :: sidste spring.

5. Kjära själ kom det ihog, Och der hos
bekänn man ock, Att tu som et Adams barn,
wästrar dig :: i synd och skarn.

6. Denne Dag äst tu ej qwitt, Att tu ju
har fallit tidt, Res tig up med bön gäck hån,
Til tin Gud :: i Himmelen.

7. Bed om nåde och gör bot, Öpna tina
ögons flod, Släpp Gud icke med tin skri,
För'n han har :: wälsignat tig.

8. Nu min Jesu själens skatt, Tag här
Lägerstad i natt, Si jag har en hwilostad i
mitt :: hjerta tig tilredt.

9. Låt tin starka ångla-wagt, På mitt Lå-
ger gifwa akt, Att min sömne-tunga tropp
Skadas ej :: af satans tropp.

10. Att jag arme matke-säck, Icke wäckes
up med skräck, Makan min med barn och
slägt tag :: ock i tin nåde tåckt.

11. War tin församlings barns försvar,
ordsens tjenare bewar, Att de må som Her-
dar tro, Göda tine :: får i ro.

12. Alla Kongars konung bälld, Haf wår
Konung i titt wäld, an förläter sig på tig,
Gif hwad han :: månska sig.

13. Att på honom tinnang led, Nåde-flö-
den flyter ned, Att det nungsliga blod, Lå-
stas wäl :: af samma fl.

14. Låten lefwa många! Tils han mått
af werlden går, Gifwen är all frögd och
fred, Sedan ewig :: saligh!

15. The som äro i hans Rd, HERRre styr
sjelf theas däd, Att the trolgt hwar och en
Nåda det :: ej är til meen.

16. Still the sjukas hjerte-me, Tänk på the
bedröfwade, War the faderlösas tröst, Och
gif akt :: på ånkors röst.

17. Til en blund nu står mit sin, Men
för'n jag nu slumrar-in, Wil jag hos mitt
hwilorum, Stå och tänka :: liten stund.

18. Att thet är således fatt, Jag en gång
den långa natt, Skal ibland the dödas tal
Sofwa i :: then mörka dahl.

19. Fyra bräder är min pragt, Hwar uti
jag blifwer lagd, Med ett lakan och litet mer,
Ser ej där :: den ringaste fjer.

20. Allt thet werldsligt är förgår, Jag til
härlichkeit upstår, När GUDs Basun, i Hans
högd Kallar mig :: til ewig frögd.

Den Fjerde:

1.

Hjertans Immanuel som mig intagit, Kom
nu min själa-tröst, Kom snart til mig, Du
hafwer til mig mitt hjerta helt dragit, hwilken af
får-